

SARAH LARK

HET LAND
MET DE
GOUDEN KUST

De Fontein

Eerste druk juni 2015

Oorspronkelijke titel *Das Gold der Maori*

Copyright © 2010 Bastei Lübbe AG, Keulen

Deze uitgave is tot stand gekomen via Internationaal Literatuur Bureau BV, Amsterdam,
www.lindakohn.nl

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Hans Gordijn, Baarn

Omslagillustratie © Thinkstock.com

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

Landkaart Reinhard Borner, © 2012 Bastei Lübbe AG, Keulen

ISBN 978 90 261 3777 8

ISBN e-book 978 90 261 3778 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Mary Kathleens hart ging als een razende tekeer, maar toch dwong ze zichzelf langzaam te lopen tot ze vanuit het herenhuis niet meer gezien kon worden. Niet dat iemand haar zou nakijken. En zelfs als de oude Grainné al iets vermoedde, twee scones stelden niets voor vergeleken met alles wat de kokkin achteroverdrukte van het huishouden van de rijke Wetherbys.

Kathleen was dan ook niet echt bang dat iemand achter haar aan zou komen toen ze trillend achter een van de stenen muurtjes hurkte die hier, zoals overal in Ierland, de akkers omzoomden. Ze boden bescherming tegen de wind en nieuwsgierige blikken, maar ze konden Kathleen niet beschermen tegen haar schuldgevoel.

Zij, Mary Kathleen, de modelleerlinge van de Bijbelles van Father O'Brien; zij, die bij het vormsel trots de naam van de moeder van God voor haar eigen naam had gezet; zij had gestolen!

Kathleen begreep nog steeds niet wat haar had beziel, maar toen ze het dienblad met de scones naar de vertrekken van de voorname Lady Wetherby bracht, kon ze zich niet meer beheersen. Scones, versgebakken van wit meel en met niet minder witte suiker, en geserveerd met marmelade – niet de zelfgemaakte jam van bessen, maar marmelade die in mooie glazen potjes uit Engeland was gekomen. Volgens het etiket, dat Kathleen moeizaam had ontcijferd, was deze marmelade gemaakt van 'sinaasappel'. Ze wist niet wat dat was, maar het was heerlijk!

Het kostte Kathleen grote moeite om het dienblad voorzichtig tussen Lady Wetherby en haar bezoeker op het theetafeltje te zetten, een lichte kniebuiging te maken en beleefd 'Alstublieft, mevrouw!' te fluisteren, zonder daarbij als een herdershond te kwijlen. Bij die gedachte begon ze hysterisch te giechelen, maar een beetje trots op zichzelf liep ze terug naar de keuken. Daar genoot de oude Grainné net van een lekker koekje, natuurlijk zonder Kathleen of het keukenmeisje er een kruimeltje van te geven.

'Meisjes!' zei Grainné vaak, 'jullie mogen jullie Lieve-Heer dank-

baar genoeg zijn dat jullie deze aanstelling in het herenhuis hebben veroverd. Er blijft heus wel af en toe een broodkorst voor jullie over. En tegenwoordig, nu de aardappels op de akkers verrotten en de mensen hongerlijden, kan dat jullie leven redden.’

Dat begreep Kathleen. Haar familie had sowieso al veel geluk, want haar vader verdiende als kleermaker altijd wel wat geld. De O’Donnells waren niet alleen afhankelijk van de aardappels die Kathleens moeder en zussen op hun akkertje verbouwden. Als de nood hoog werd, pakte James O’Donnell iets van zijn spaargeld en kocht een handvol graan van Lord Wetherby of diens rentmeester Trevallion. Kathleen had helemaal geen reden om te stelen, en toch had ze het gedaan.

Waarom hadden Lady Wetherby en haar vriendin ook twee scones overgelaten? Waarom hadden ze niet opgelet toen Kathleen de tafel afruimde? De dames waren weer naar de muziekkamer gegaan, waar Lady Wetherby piano ging spelen. Ze hadden helemaal geen aandacht meer aan de overgebleven scones besteed en Grainné, dat wist Kathleen, zou ook niet wantrouwig worden. Lady Wetherby was jong en een zoetekauw; zij stuurde bijna nooit iets lekkers terug.

Dus had Kathleen het gedaan: ze verstopte de scones in de zakken van haar keurige dienstmeisjesuniform en later in die van haar versleten blauwe jurk. Daarna had ze nog iets gestolen toen ze het bijna lege potje marmelade meenam in plaats van het, zoals Grainné haar opdroeg, schoon te spoelen. Maar dat was een kleine zonde; nadat ze het had leeggeschraapt, zou ze het schoon terugbrengen. De diefstal van de scones zou aan haar blijven knagen tot ze het zaterdag bij Father O’Brien kon opbiechten. Als ze dat al durfde, want ze wist dat ze door de grond zou zakken van schaamte.

Kathleen had nu al diep berouw van haar zonde, terwijl ze de scones nog niet eens had opgegeten. Maar ze verlangde naar hun smaak en hun geur. God, help me! dacht ze en ze vroeg zich af of ze deze zonde kon afzwakken door de scones aan haar zusjes te geven. Dat zou echt berouw zijn geweest, en een veel zwaardere straf dan het opzeggen van twintig weesgegroetjes. Maar de kinderen zouden zeker pronken met hun lekkernij en als Kathleens ouders dit te weten kwamen... Nee, dat was onmogelijk!

En toen werd het nog erger! Terwijl Kathleen zich vroom afvroeg hoe ze boete kon doen voor haar zonde, welke er een verlangen in haar op waardoor haar hart angstig nog sneller begon te kloppen. Of schuldbewuster? Of gewoon... vrolijker?

Ze kon de scones met Michael delen! Michael Drury, de boerenzoon van hiernaast, die met zijn familie in een nog kleinere, nog roke-ri-gerere en nog armoedigere cottage woonde dan Kathleen. Michael had vandaag vast nog niets gegeten, behalve misschien een paar korenaren waarop de jongens kauwden terwijl ze de oogst voor Lord Wetherby naar binnen brachten. Dat alleen al was een vergrijp dat meneer Trevallion met zweepslagen bestrafte als hij hen betrapte.

Het graan was voor de meesters en de aardappels voor de knechten. En als de aardappels op de akkers verrotten, dan moesten de boeren maar zien hoe ze zich redden. De meesten legden zich daarbij neer. Michaels moeder bijvoorbeeld beschouwde het feit dat de aardappel-oogst om onverklaarbare redenen was mislukt als een straf van God en ze probeerde tijdens haar dagelijkse gebeden te ontdekken wat de Heer zo kwaad had gemaakt dat Hij deze ellende over hen had gebracht. Michael en een paar andere jongemannen waren kwaad op Trevallion en Lord Wetherby, die opnieuw een rijke graanoogst hadden, terwijl de kinderen van de pachters verhongerden.

Kathleen dacht aan Michaels stoutmoedige blik als hij op de landheer schold, aan zijn gefronste voorhoofd onder zijn verwarde, donkere haar en aan de fonkeling in zijn schitterende blauwe ogen. Zou God het echt als een boetedoening beschouwen als ze de scones met haar vriend deelde? Daarmee stilde ze ongetwijfeld zijn honger, maar ook haar verlangen om samen te zijn met de grote, magere jongen. Zijn lage stem betoverde haar. Ze verlangde ernaar dat hij haar aanraakte met zijn handen en dat ze zich daarna in zijn armen kon verliezen.

Toen het leven nog beter was, had Michael samen met zijn vader en de oude Paddy Murphy dansmuziek gespeeld, op zaterdagavonden of tijdens het jaarlijkse oogstfeest. Dan hadden de dorpelingen rondgezwierd, gedronken en gelachen, en later op de avond had Michael Drury balladen gezongen terwijl hij Kathleen O'Donnell aankeek.

Maar inmiddels had niemand meer de kracht om te dansen en waren Kevin Drury en Paddy Murphy allang naar de bergen verdwenen. Volgens de geruchten hadden ze daar een goedlopende whiskey-stokerij. Er werd gezegd dat Michael de flessen stiekem in Wicklow verkocht.

Kathleens vader wilde echter niets met de Drurys te maken hebben en hij had zijn oudste dochter een standje gegeven toen hij zag dat ze op een zondag na de kerkdienst met Michael stond te praten.

‘Maar ik denk dat Michael mij ten huwelijk wil vragen!’ had Kathleen blozend geprotesteerd. ‘Heel officieel en waardig.’

Kleermaker O’Donnell snoof, waarbij zijn lange, slanke lichaam trilde van afkeuring. ‘Wanneer heeft een Drury ooit iets officieels en waardigs gedaan? Die hele familie is gespuis: muzikanten en fluitspelers en whiskeystokers. Schurken, allemaal! Ze wilden hun opa al naar de koloniën sturen. Ik heb niet veel respect voor de Engelsen, maar daar zouden ze goed aan hebben gedaan! Maar die kerel ging ervandoor naar Galway en daarvandaan naar god mag weten waar naartoe. Datzelfde geldt voor die nietsnut van een zoon van hem! Zodra de grond hun te heet onder de voeten wordt, verdwijnen ze. Terwijl ze geen van allen minder dan vijf kinderen achterlieten! Vergeet die jongen van Drury, Kathie, en blijf bij hem uit de buurt! Jij bent zo knap, je kunt iedereen hier krijgen!’

Kathleen was weer rood geworden, nu omdat ze zich schaamde dat haar vader haar knap had genoemd. Dat was al bedenkelijk genoeg in de ogen van Father O’Brien. Een jong meisje hoorde deugdzaam en ijverig te zijn, zei hij altijd, en in geen geval te laten zien hoe mooi ze was.

Toch was dat voor Kathleen niet eenvoudig. Ze kon zich immers niet altijd verstoppen om te voorkomen dat de mannen een blik konden werpen op haar gevoelige gezicht, haar honingblonde, zachte haren en haar opwindend groene ogen. Michael had die kleur vergeleken met het donkere groen van de *glens* voor zonsondergang. En vaak, als ze straalden van blijdschap en verrassing, zag hij daarin vonken die oplichtten als het eerste groen van het voorjaar.

O ja, Michael kon heel goed complimentjes geven! Kathleen weigerde gewoon te geloven dat hij echt zo’n schurk was als haar vader dacht. Hij werkte immers elke dag keihard op de akkers van Lord Wetherby? Bovendien maakte hij in het weekend muziek in de pub van Wicklow en als niemand hem zijn muildeer of zijn ezel leende moest hij dan een heel stuk lopen. Vaak was Rooney O’Rearke, de tuinman van de Wetherbys, daar wel toe bereid. Rooney stond bekend als een zuiplap, maar Kathleen kon niet geloven dat er een relatie bestond tussen de illegaal gestookte whiskey en het uitlenen van O’Rearkes ezel!

Ze stond op en liep naar het dorp. Een bosje scheidde het landgoed van de Wetherbys van de cottages van hun pachters. De landheren wilden niet dat ze vanaf hun bezit de huizen van hun knechten en huispersoneel konden zien. Kathleen begon zich wat beter te voelen. Dat kwam waarschijnlijk ook doordat ze niet rechtstreeks naar het

dorp en de cottage van haar familie liep, maar naar de hoger gelegen graanakkers erboven. Daar zouden de mannen nog wel aan het werk zijn, terwijl de zon al begon onder te gaan. Trevallion zou hen dus spoedig naar huis sturen.

De ijverige rentmeester raakte altijd in tweestrijd als het donker begon te worden. Aan de ene kant was het nog licht genoeg om te werken, en Lord Wetherby hoefde hun immers niets cadeau te doen, maar aan de andere kant was de schemering gunstig voor diefstal. Dan lieten de arbeiders aren in hun zakken verdwijnen of ze verstopten ze achter de stenen muurtjes om ze later als het helemaal donker was op te halen.

Kathleen hoopte dat Trevallion zijn mannen vanavond vroeg naar huis zou sturen, ook al zouden de mensen in de cottages dan honger moeten lijden. De gezinnen wachtten immers vol hoop op de buit van hun vaders en broers. Zelfs Father O'Brien kon het gedrag van de pachters niet veroordelen, hoewel ze natuurlijk altijd voor straf moesten bidden als ze hun kleine diefstallen opbiechtten. De gehoorzame huisvaders zaten dan de halve zondag op hun knieën in de kerk. Jongemannen zoals Michael zwierven ondertussen over de akkers en probeerden, ongezien door de Lord en de Lady die de zondag benutten om met vrienden uit rijden te gaan of te jagen, nog een paar aren te gappen.

Het leek inderdaad alsof de vollemaan, die net boven de bergen opkwam om de schemering op te lossen, Trevallions angst voor diefstal versterkte. Hij wist dat de mannen en hun vrouwen en kinderen de verstopte aren gemakkelijk in het maanlicht konden vinden, en een paar mensen die echt wanhopig waren zouden de nacht gebruiken voor hun strooptochten. Kathleen vermoedde dat de overijverige rentmeester van plan was vroeg te eten en nog een dutje te doen voordat hij de halve nacht op patrouille ging.

Ze moest zich beheersen om niet voor Trevallion op de grond te spugen toen hij haar tegemoet reed, hoog op de bok van de laatste wagen met graan, terwijl de arbeiders zich doodmoe te voet naar huis sleepten.

'Hé, de kleine Mary Kathleen!' begroette de rentmeester haar amicaal. 'Wat doe je hier, Goudlokje? Hebben ze je in het huis al vrijgegeven? Jullie maken het je wel gemakkelijk, daar in de keuken! Ik durf te wedden dat die ouwe Grainné niet alleen zichzelf, maar ook de gezinnen van al haar kinderen en kleinkinderen voorziet van het brood van *his lordship!*'

'His lordship eet waarschijnlijk eerder koek,' zei een van de landarbeiders die zich achter Trevallions kar voortsleepten.

Kathleen herkende de stem van Bill Rafferty, een zoon van kokkin Grainné. Billy was niet de slimste, maar hij bezat boerenslimheid en maakte graag grapjes.

'...wat u het beste zou moeten weten, Trevallion!' voegde Billy eraan toe. 'Of eet u niet mee aan zijn tafel?'

Deze opmerking werd met luid gelach ontvangen. De Engelse Lord behandelde zijn rentmeester inderdaad amper beter dan zijn pachters. Trevallion had natuurlijk een bijzondere positie en hij leed geen honger, maar hij werd niet gerespecteerd door zijn meester en er was ook geen sprake van dat hij hem in de adelstand zou verheffen, zoals de rentmeesters van heel grote landgoederen weleens ten deel viel. Lord Wetherby was van adel, maar zijn familie werd in Engeland niet belangrijk gevonden. De bezittingen in Ierland waren afkomstig uit de bruidsschat van zijn echtgenote en waren klein.

'Mijn tafel is in elk geval rijkelijk gedekt!' zei Trevallion. 'Ook met gebak, kleine Kathleen, voor het geval je een man wenst die je iets kan bieden.'

Kathleen werd vuurrood. Maar nee, de man kon niets weten van de scones die gaten in de zakken van haar jurk leken te branden! Ze moest nu wel zorgen dat ze niet schuldbewust leek! Deugdzaam sloeg ze haar blik neer. Kathleen antwoordde per definitie niet als Trevallion iets tegen haar zei, en al helemaal niet nu hij onbehoorlijke toespelingen maakte. Je hoorde veel te vaak over meisjes die zondigden in de armen van de rentmeester van hun Lord, maar Kathleen kon zich niet voorstellen dat het hier om de zonde van de wellust ging.

Trevallion had niets wat een meisje aantrekkelijk kon vinden. Hij was net zo klein, pezig en roodharig als de *leprechaun* uit de Ierse folklore, maar bezat niet de vrolijkheid van deze bosgeest, voor wie de enigszins welgestelde Ieren een huisje in hun tuin bouwden om zich te verzekeren van zijn hulp bij het werk op het land - en nog meer bij het stoken van whiskey. Een duister bijgeloof, zoals Father altijd zei voordat hij de jongste kinderen tijdens de les weer een sprookje over deze brutale, in het groene geklede wezentjes vertelde.

Zoiets grappigs kon niet over Trevallion worden verteld. Hij gedroeg zich uiterst onderdanig tegenover de Engelse meneer en mevrouw, en kwaadaardig tegenover hun pachters. Zelfs als de Lord en de Lady niet op hun landgoed in Ierland waren, wat het grootste deel van het jaar

het geval was, liet hij de touwtjes niet vieren zoals andere rentmeesters. Vooral in tijden als deze knepen die vaak een oogje toe als de mannen op jacht gingen of als een deel van de groente en het fruit uit de tuin van de Lord in de pannen van de pachtersvrouwen terecht kwam. Trevallion vocht voor elke wortel, elke appel en elke boon van het land van zijn meester, hoewel die alleen in het oogst- en jachtseizoen aanwezig was. De mensen haatten hem en wanneer een meisje zich aan zo'n man gaf, dan deed ze dat niet uit liefde, maar uit pure nood.

‘Of heb je hier op de akkers al een vriendje?’ vroeg Trevallion met een geniepige blik. ‘Is er iets wat ik, als de ogen en oren van de meester, zou moeten weten?’

Voor een huwelijk was toestemming nodig van de landheer die natuurlijk graag naar Trevallions roddels luisterde.

Kathleen nam ook niet de moeite antwoord op deze vraag te geven.

‘Nou, ik denk dat ik binnenkort maar eens een praatje met O’Donnell ga maken, de kleermaker,’ zei Trevallion en hij liet Kathleen daarna eindelijk met rust.

Uit haar ooghoeken zag Kathleen dat hij langs zijn lippen likte. Haar hart ging sneller kloppen. Die man zou toch niet echt naar haar hand willen dingen? Haar vader had het er steeds over dat een ‘goede partij’ Kathleen dankzij haar knappe uiterlijk gelukkig kon maken, zolang ze maar gehoorzaam en deugdzaam op de juiste man wachtte. Maar daarmee kon hij Trevallion toch niet bedoelen? Ze werd nog liever non dan dat ze met deze engerd trouwde!

Kathleen bleef met gebogen hoofd langs de weg staan tot de oogstwagen en de mannen voorbij waren. Ze wist dat Michael snel weg zou sluipen en liep door tot ze zich achter het stenen muurtje rondom de net geoogste akker kon verbergen en ging op zoek naar vergeten aren.

Natuurlijk vond ze niets; Trevallion was zorgvuldig. Ze werd woevend op dit gemene mannetje toen de eerste hongerige kinderen vanuit het dorp haar kant op kwamen. Ze zouden allemaal proberen hier nog een paar restjes graan te vinden, en ze zouden allemaal teleurgesteld worden.

Op dat moment begon Kathleen te glimlachen, want Michael kwam, schijnbaar doelloos slenterend, naar het stoppelveld. Omdat hij de kinderen en de vrouwen natuurlijk ook zag, deed hij net alsof hij Kathleen niet opmerkte en hij gaf haar onopvallend een teken dat ze hem moest volgen. Ach, ze wist immers al waar hij haar mee naartoe nam.

Hun verstopplekje was een kleine baai, onder het dorp bij de akkers

aan de rivier. Aan de oever stond nog hoog riet en een enorme wilg liet zijn takken in het water hangen, die het strandje beschermden tegen nieuwsgierige blikken vanaf het water, net zoals het verliefde stel dankzij het riet niet vanaf het land kon worden gezien. Kathleen wist dat het zondig was om hier samen met een jongeman naartoe te gaan, vooral omdat James O'Donnell Michael absoluut niet mocht, hoe mooi hij ook kon praten. Iets in haar dwong het toch te doen, ze verlangde naar een beetje geluk na de vreugdeloze dag in het herenhuis, het harde werk 's avonds en tegenwoordig ook het vergeefse gezwoeg op het land van haar vader.

Michael zat schrijlings op een lage tak van de vriendelijke boom toen Kathleen er aankwam. Zijn ogen lichtten op toen hij haar zag en hij gleed met een soepele beweging van zijn hoge zitplaats. 'Het mooiste meisje van Ierland, en ze is alleen van mij!' riep hij bewonderend met zijn zachte stem. 'Iedereen prijst de Ierse rozen, maar alleen iemand die de lelies kent, kan bepalen wat schoonheid is!'

Kathleen bloosde en sloeg haar blik neer, maar Michael pakte haar handen, kuste ze en trok haar naar zich toe. Heel voorzichtig en heel teder kuste hij haar voorhoofd en wachtte tot ze hem haar lippen bood. Zacht sloeg Michael zijn armen om Kathleen heen.

'Pas op!' fluisterde ze zenuwachtig. 'Jij... ik heb iets meegenomen en ik wil niet dat je het platdrukt!'

Voordat Michael haar tegen zich aan kon drukken, haalde ze de scones uit de zak van haar jurk, en daarna het potje marmelade. De jongeman, die erge honger had na het zware werk vanaf de vroege ochtend, keek er verlangend naar. Maar Michael Drury was niet gulzig; hij nam altijd de tijd voor elke vorm van genot. Hij legde het lekkers eerst op een groot blad in de vork van een tak van de wilg en daarna kuste hij Kathleen weer, langzaam, voorzichtig.

Kathleen was nooit bang voor hem geweest. Ze begreep niets van het gefluister van andere meisjes, die soms al verloofd waren en opzagen tegen hun huwelijksnacht. Michael, dat wist ze zeker, zou haar nooit pijn doen. Ook nu ging ze helemaal op in zijn omhelzing, de geur van aarde na het werk op de akker en zijn koele huid waarop zijn zweet was opgedroogd.

Maar toen liet Michael haar los en keek aandachtig naar de scones die Kathleen had gestolen. 'Dat ruikt lekker!' verzuchtte hij.

Ze glimlachte en had opeens geen honger meer. 'Jij ruikt lekker!' fluisterde ze.

Lachend schudde Michael zijn hoofd. ‘Absoluut niet, schatje, ik stink! En ik vind dat ik me moet wassen voordat jij me als een heer voor de thee uitnodigt.’

Voordat Kathleen hem kon tegenspreken, had Michael zijn dunne, vieze hemd uitgetrokken.

Kathleen probeerde niet te kijken toen hij ook zijn verbleekte broek uittrok, maar dat mislukte. Ze genoot toen ze zijn sterke benen, zijn platte buik en gespierde armen zag. Michael was slank, maar hij zag er niet zo half verhongerend uit als veel andere pachters. Hij leek goed te verdienen met viool spelen in Wicklow.

Kathleen zou graag een keer met hem meegaan naar die pubs. Ze lachte en zat gehurkt op het strand, terwijl Michael zich proestend in de rivier liet glijden.

Hij dook onder water om ook zijn gezicht en haren te wassen, en zwom vervolgens als een vis naar het midden van de rivier. ‘Waarom kom je er ook niet in, het is heerlijk koel!’ riep hij.

Kathleen schudde haar hoofd. Ze moest er niet aan denken dat iemand zag dat Kathleen O’Donnell naakt of halfnaakt in de rivier zwom. En dan niet op de bekende en algemeen gerespecteerde badplaatsen voor de meisjes, maar hier, een stukje bij het dorp vandaan, bij vollemaan en met een man! ‘Kom er maar uit, voordat ik deze scone alleen opeet!’ riep ze plagend.

Michael gehoorzaamde meteen. Hij schudde het water uit zijn dikke, donkere haren en liet zich naast haar op het stenige strand vallen. Kathleen gaf hem zijn scone en het potje marmelade. Zelf had ze met haar vinger een beetje marmelade uit het potje gehaald, smeerde dat op haar eigen scone en nam een hapje. Dit was het lekkerste wat ze ooit had gegeten! De sinaasappelconfiture was zoet, maar ook een beetje bitter. En de scone smolt op haar tong.

Kathleen keek met een tedere blik naar Michael, die al bijna net zo aandachtig op zijn scone kauwde. ‘Gekregen of gestolen?’ vroeg hij.

Kathleen bloosde alweer. ‘Ze waren eigenlijk... nou ja, over,’ mompelde ze.

Michael kuste haar lippen en proefde nog de zoete smaak van de sinaasappel. ‘Gepikt dus!’ zei hij plagend. ‘Dan smaakt hij nóg lekkerder! Maar wat zal Father O’Brien daarvan vinden?’

‘Misschien biecht ik het helemaal niet op!’ zei Kathleen peinzend. Ze wist dat Michael de biecht niet erg serieus opvatte.

Michael lachte en stopte het laatste stukje scone in zijn mond. Toen

ging hij liggen, trok Kathleen met zich mee en streekte de aanzet van haar borsten. Hij had nog een beetje plakkerige marmelade aan zijn vingers en toen ze daar iets over zei, hield hij ze voor haar mond zodat ze ze kon aflikken.

‘Niet doen, Michael!’ Kathleen verzette zich toen Michael daarna haar jurk verder open wilde knopen. ‘Dat kan niet!’

Michael trok zich er niets van aan. ‘Maar Kathleen, schatje! Je moet sowieso biechten. En dat ga je ook doen, ik ken je toch. Father O’Brien zal hoe dan ook geschokt zijn. Dus waarom zouden we hem niet een beetje meer geven, zodat hij echt iets te vergeven heeft?’

Kathleen ging met tegenzin rechtop zitten. ‘God vergeeft! Niet de priester. En God vergeeft alleen als je er oprecht spijt van hebt. Maar dit...’ Ze zou nooit spijt hebben van wat ze ook met Michael deed!

Michael streekte haar haren en haar gezicht, zodat ze snel weer ging liggen. ‘Kathleen, ik wil immers met je trouwen! Ik wil je mijn naam geven, ook al ben ik bang dat die niet veel waard is. Geef me nog een beetje tijd, Kathleen. Weet je, ik ben aan het sparen -’

Kathleen viel hem in de rede: ‘Spaar je?’ Ze ging weer rechtop zitten. ‘Waarvan kun jij in vredesnaam sparen, Michael Drury? En zeg me niet dat je vioolspeelt in die pubs!’

Michael haalde zijn schouders op. ‘Dat wil je helemaal niet weten, Mary Kathleen. Tenminste, Mary wil het niet weten, ook al is Kathleen misschien een beetje nieuwsgierig!’ Hij plaagde haar al met haar naam sinds ze die ze bij haar vormsel had uitgekozen. ‘Maar het is niets, niets om je voor te schamen!’

‘Het is whiskey, hè?’ vroeg Kathleen kwaad. ‘Schaam je je er echt niet voor dat je gerst en tarwe en wie weet wat nog meer laat verzamelen om daar whiskey van te stoken? In een tijd waarin de kinderen verhongeren?’

Michael trok haar geruststellend tegen zich aan. ‘Ik stook het toch niet zelf, schatje!’ zei hij om haar te sussen. ‘Als ik dat spul krijg, heeft niemand er nog wat aan, geloof me. En als ik het niet verkoop, doet een ander het wel. De ouwe O’Rearke zou het liefst zelf de vaten naar Wicklow brengen, hij heeft immers een ezel, maar ze vertrouwen die ouwe zuiplap niet.’

‘Wie zijn “zij”?’ vroeg Kathleen boos.

Michael haalde zijn schouders op. ‘De mannen uit de bergen. Schatje, het is echt beter als je dat allemaal niet weet. Maar ik verdien er een paar penny’s mee. Het meeste krijgt mijn moeder – onze aard-

appels zijn allemaal verrot, en zonder dat whiskeygeld zouden mijn zusjes en broertjes verhongeren.'

'Pakt je moeder dat zondige geld aan?' vroeg Kathleen verbaasd.

Michael trok zijn wenkbrauwen op. 'Ja, dat doet ze liever dan haar kinderen te laten sterven.'

Zo langzamerhand begreep Kathleen waarom mevrouw Drury zoveel tijd in de kerk doorbracht.

'Maar er blijft altijd een beetje voor mij over, Kathleen!' zei Michael gehaast. 'En voor jou! Als het genoeg is, gaan we hier weg. Amerika! Zegt je dat iets? Het Beloofde Land. Daar schijnt de zon het hele jaar en er is werk voor iedereen! Daar worden we rijk!'

'Maar de schepen die de mensen daar naartoe brengen heten *coffin ships*, omdat ze al op drijvende doodskisten lijken lang voordat ze voor anker gaan in New York of hoe het ook maar heet. Ik weet niet of ik dat wel wil, Michael!' Kathleen nestelde zich tegen hem aan. Ze wist sowieso niet veel meer als ze bij hem was en had moeite met nadenken als ze in zijn armen lag. Maar ze was bang voor Amerika. Aan de ene kant wilde ze Ierland niet verlaten, aan de andere kant wilde ze niets liever dan bij Michael zijn. Ze wilde zijn handen en lippen op haar lichaam voelen, en ze wilde hem toestaan haar jurk verder open te maken en haar verder te liefkozen. Kathleen verlangde naar veel meer liefkozingen dan Father O'Brien haar ooit zou kunnen vergeven! Zoveel verboden liefde, dat God haar misschien zelf zou straffen. Er waren ergere dingen dan vijftig weesgegroetjes op een harde kerkbank.

Kathleen ging rechtop zitten. Ze had al veel te vaak toegegeven aan de verleiding. Verder dan dit wilde ze deze avond niet gaan. 'Ik moet naar huis,' zei ze zacht, in de hoop dat het niet te spijtig klonk.

Maar Michael knikte alleen en hielp haar om haar jurk glad te strijken en de bladeren uit haar haren te halen. Daarna liep hij met haar mee naar het dorp, voorzichtig, in de schaduw van de stenen muurtjes. De mensen op de akkers mochten hen niet zien; de dieven niet die hun buit van deze dag meenamen naar huis, de vrouwen en kinderen niet die op zoek waren naar elk graankorreltje, en Ralph Trevallion al helemaal niet die rusteloos over de akkers van zijn meester reed om iedere kleine zondaar te betrappen.

Nu kwam er een einde aan de lichte, door het maanlicht beschenen tarweakkers van de landheer en begonnen de akkers van de pachters. Kleine akkers, armoedig en zonder de gouden kleur van rijp graan.

Niet alleen de aardappels waren verrot, maar ook het loof was zwart geworden. De afstervende planten vormden spookachtige schaduwen op het land. Kathleen pakte Michaels hand, omdat ze het gevoel had dat ze de dood voelde.

Ten slotte scheidden hun wegen zich bij de splitsing tussen het huisje van de O'Donnells en het minuscule, vervallen hutje van de Drurys. Het was laat. Iedereen lag al op een slaapmatje op de grond. Dat wisten ze, want er waren niet genoeg bedden voor iedereen. Kathleen had vijf en Michael zeven broertjes en zusjes, en zelfs als ze zich bedden hadden kunnen veroorloven, zou er binnenshuis nooit genoeg plaats voor zijn. In de cottage van de O'Donnells brandde echter altijd een vuur; Kathleen zou dus misschien toch nog iets te eten krijgen. Bij de Drurys was het donker.

Maar het was vrijdag. Morgenochtend ging Michael met zijn viool en O'Rearkes ezel naar de stad. En ergens onderweg naar Wicklow zouden de zadeltassen als door een magische kracht met whiskeyflessen worden gevuld.